

STANISLAV ŽAŽA

PŘÍZVUK PODSTATNÝCH JMEN S PŘÍPONOU -ИИ- А -ОТ-/-ЕТ-

1. Osvojení tzv. prozodických prvků řeči (slovního přízvuku, kvantity, intonace, rytmické stránky řeči) patří mezi nejobtížnější úkoly při studiu cizího jazyka a jejich dokonalé zvládnutí je známkou vysokého stupně jazykové vyspělosti. To platí zvláště pro jazyky se složitými akcentuačními poměry, jakým je ruština. Fakt, že ruština nemá fonologickou ani poziční kvantitu, která by tak či onak vázala místo slovního přízvuku na určitou slabiku (jak je tomu např. v latině nebo staré řečtině), je spolu s dalšími okolnostmi příčinou toho, že místo přízvuku nemůžeme spolehlivě určit bez znalosti spletitých vývojových nebo jiných zákonitostí, tím spíše, že jeho umístění je často variabilní i v rámci jednoho lexému (tzv. pohyblivost přízvuku, např. *ценю — ценишь*), popř. příbuzných lexémů (*море — морскóй*).

Důležitým prostředkem pro fixování slovního přízvuku je uvědomělé poznávání akcentuačních zákonitostí. Je proto nutno je nalézat, popisovat, popřípadě jejich dosavadní popis prohlubovat.

V praktické jazykové výuce pak je aktuálním problémem dosáhnout nejrůznějšími prostředky automatické znalosti slovního přízvuku (žádoucí je intenzivní poslech rodilého mluvčího, kontrolovaný aktivní projev, memorování básnických textů i postupy mnemotechnické, srov. např. Mrázek, 1965/66).

Zdůrazněme, že analýzu přízvukových poměrů je radno provádět v neustálé konfrontaci se zkoumáním faktů mluvnických a stránky významové.

2. Jednou z přízvukově obtížných oblastí jsou podstatná jména ženského rodu s příponami *-ин-* (např. *глубинá*) a *-от-/-ет-* (*красотá, нищетá*) (sr. Hofman, 1958, s. 45, 48). Jejich vzájemná příbuznost je dána jednak totožností mluvnického rodu a příbuzností jejich významu, jednak blízkostí jejich přízvukové charakteristiky a jejím sepětím právě se stránkou sémantickou. Obě přípony jsou dobře známy i z češtiny, srov. např. *dolina, kyselina ...; dobrota, čistota ...*, svou frekvencí, distribucí a významem se ovšem s ruskými plně nekryjí.

Obtíž v přízvukování těchto slov tkví v tom, že zde existuje trojí varianta přízvuku: 1. na koncovce: *величинá, темнотá/нищетá*; 2. na příponě: *равнинá, дремóта/—*; 3. na kořeni: *говя́дина, пáхотá/—*.

Пřípona -ин-

3. Mezi ruskými podstatnými jmény s komplexem hlásek -ин- je především třeba vyčlenit slova, v nichž o příponu nejde.¹

3.1. Je tomu tak u slov, v nichž je tento komplex součástí kořene: *вина*, *спинá* (s koncovým přízvukem), *глина*, *причина* (s přízvukem na -ин-), u slov původem cizích: *мина*, *кабина*, *машинá*, *резина* (z fr. *résine* 'smůla'), rovněž s přízvukem na -ин-, a *дюжина* (z lat. *duodecim* 'dvanáct').

3.2. Druhou skupinu představují jména, která původně příponou -ин- tvořena jsou, ale ve kterých lze dnes příponu zjistit už jen etymologickým rozбором. Zbývající část slova není totiž v současné ruštině doložena, a proto i tato jména chápeme dnes jako bezpříponová. Taková jsou např. *ветчинá šunka*, *бузинá bezinka*, *калина*, *корзинá*, *осина osika*, *пóшлина clo*, *оскóмина trnutí zubů*.

3.3. Charakteristická je konečně množina slov cizího původu, která jsou rovněž tvořena příponou -ин-, ale už v jazyce, z něhož jsou přejata; z hlediska ruštiny proto rovněž příponu nevyčleňujeme. Jsou to slova *дисциплина*, *доктрина*, *медицина*, *скарлатина zpála*, *вакцина*, *мандолина*, *сонатина*, *викторина kvíz*, *рутина*, *руина*, *дрезина*, *турбина*, *пелерина*, *кузина sestřence*. Všechna tato slova mají přízvuk na -ин- s výjimkou jediného: *платина*.

4. Mezi jmény, která ruskou příponou -ин- skutečně tvořena jsou, nalézáme několik skupin:

4.1. Především jsou to jména odvozená od základů adjektivních, která vyjadřují vlastnost, nejčastěji rozměr. Všechna mají přízvuk na koncovce; tvoří-li (celkem výjimečně) plurál, přechází tam přízvuk na příponu. Např. *величинá* (pl. *величины*) *циринá*, *длинá*, *глубинá*, *вышинá*, *толщинá*; k nim se druží i *тишинá*.

4.2. Druhou skupinu jmen tvořených od adjektivního základu představují slova s významem konkrétním. Označují předmět význačný tou vlastností, která je vyjádřena motivujícím adjektivem (např. *равнинá*).

Přízvuk nelze u těchto jmen zcela spolehlivě určit podle žádného kritéria. Zákonitost uvedená v jednosvazkové akademické mluvnici (Грамматика 1970, § 132) vykazuje řadu výjimek, takže je pro praxi těžko použitelná.

Řada těchto jmen má přízvuk koncový, přecházející v pl. na příponu (viz. 4.1.): *сединá šedé vlasy*, *vousy*, *старинá staré časy*, *starožitnosti*, *быстринá rychlý proud*, *целинá*, *старшинá*, *непис. гущинá houština*. Jiná mají přízvuk na příponě, jako *мужчинá*, *равнинá*, *чужбинá*, *цизина*, *рябинá dolík*, *ježabina*, *малина*. Sem patří i všechna slova označující nějaké látku a zároveň všechna jména se složenou příponou -ан-ин-, -ен-ин-: *древесина dříví*, *пушнинá kožky kožšinových zvířat*, *солонина nasolené maso*, *мешанина míchanina*, *смěsice*, *квашенина kyselé zelí*, *буженина vepřové* (obyč. vařené); srov. k tomu zde 5.2.

Mnohem méně je slov s přízvukem mimo -ин-: *женщина*, *лысина*, *диковина zvláštnost*; patří sem i všechna (celkem nepočtená) slova se složenou příponou -йт-ин-: *дохлятина zdechlina*, *кислятина kyselotina*, *тухлятина zatlutlina*.

5. Poměrně mnoho slov je příponou -ин- (popř. -ов-ин-) odvozeno od základů substantivních. U těchto jmen zcela chybí přízvuk koncový.

¹ V článku pomíjíme jména málo frekventovaná, resp. zcela okrajová a omezujeme se především na slova obsažená v dvoudílném Česko-ruském slovníku L. Kopeckého—O. Lešky, Praha—Moskva 1978.

Převládajícím typem je zde přízvuk na příponě. Můžeme rozlišit několik sémantických podtypů:

5.1. Jména označující místo, ráz terénu, jeho zvláštnosti apod., např. вершина, низина, доли́на, середина, лугови́на *loučka*, ложби́на *úžlabí*, седлови́на *sedlo* (horské), котлови́на *kotlina*, прола́klina, горлови́на *jícen sopky*, také щерби́на *dolík*, *mezera*.

Přízvuk na kořeni má jméno рódина a několik slov s původní předponou (srov. zde § 61); окра́ина (avšak Україна!), об́чина *okraj*, уха́бина *výmol*, проду́шина *průdch*, отду́шина *větrací otvor*.

5.2. Jména označující látku, tkáň apod. (srov. § 4.2.): белкови́на, клеткови́на *buničina*, сердцевина́ *dřeň*, мочевина́, вощина́ *plástev*, *voština*; мешкови́на *pytlovina*, парусина́ *plachtovina*, пестрядина́ *hrubé pestré plátno*, холстина́ *hrubé plátno*, шелкови́на *hedvábí*, паутина́, брюшина́ *robříšnice*; podobně i груди́на *hrudní kost*.

5.2.1. Do této kategorie lze zařadit i podstatná jména označující maso zvířat. U všech, která mají před příponou souhlásku т, д а ж, padá přízvuk na slabiku bezprostředně před příponou: теля́тина, гуся́тина, утя́тина, порося́тина *m. ze selete*, козля́тина, куры́тина, говя́дина; медве́жина, верблю́жина, стерля́жина, сервю́жина *jeseteří maso*. Dále je tomu tak u všech, jejichž motivující podst. jméno má přízvuk stálý na základě: баря́нина (баря́н, -а), оле́нина (оле́нь, -ня), тюле́нина (тюле́нь, -ня). Výjimkou je jedině лосося́на (ač лосбсь, -сбсь). Slova odvozená od jmen s jiným typem přízvuku mají přízvuk na příponě: сви́нина (сви́нья), коня́на (конё́м), лося́на (лосё́й), осетря́на (осетре́м), овця́на (овца́).

5.3. Jména označující předmětu potřebné k nějaké činnosti, nástroje, zařízení: станя́на *stojan*, подставец, пружина́, дубя́на *obušek*, лучя́на *louč*, личя́на *škraboška*, плотя́на *přehrada*, také картя́на.

5.4. Jména označující jednotkovou část nějaké látky, příp. předmětu skládajícího se z více částí, tzv. singulativa.

U jmen s motivujícím základem jednoslabičným padá přízvuk zpravidla na příponu: дробя́на *brok* (дробь), льдя́на *kra* (лёд), леся́на *kláda* (лес), теся́на *fošna* (тёс), také хворостя́на *prut* (хворост < *chvorst, sr. česky *chrást*). Výjimkou je градя́на *kroupa* (град).

U jmen s motivujícím základem víceslabičným bývá přízvuk nejčastěji na slabice před příponou: миндалья́на *mandle* (миндаль), солбмина́ *stěblo slámy*, *slátka* (солбо́ма), изю́мина *hrozinka* (изю́м), горбшина́ *hrášek*, *puntík* (горб́х), железя́на *kus železa* (желе́зо), жемчужя́на *perla* (жемчу́г), картофели́на *brambora* (карто́фель), виногра́дина *zrnko vína* (виногра́д). Výjimka: штаня́на *nohavice* (штаны́).

5.5. U jmen s významem zveličelým (augmentativ) resp. zhrubělým, se přízvuk řídí bez výjimky podle přízvuku jména motivujícího: má-li toto jméno stálý přízvuk na základu, pak zůstává tamtéž i v odvozenině; Např. рыба́на *pořádná ryba*, га́дина *ohava* (гад, -а) идиб́тина *blb* (иди́бт, -а), урб́дина *obluda*, зрб́да (урб́д, -а). Patří sem i jména, v nichž je zveličelý význam zčásti oslaben: хя́жина *chalupa*, посудя́на *nádoba*, *kocábka*, я́звина *velký vřed*, *důlek*. V jiných případech padá přízvuk na příponu: дурачя́на *ohromný hlupák* (дуракб́м), детя́на *chlapisko* (детё́й), скотя́на *kus dobytka* (скотб́м), зверя́на (зверё́й), лоша́дяна (лошаде́й), домя́на (домя́м).

5.6. Ojedinělá jména odvozená z předložkových spojení mají přízvuk na kořeni: *зашёйна*, *pohlavek*, *пощёчина* *poliček*.

5.7. Vně uvedených skupin zůstává několik ojedinělých jmen: *дружина*, *кончина* *úmrtí*, *маслина* *oliva*, *раковина* *lastura*, *смородина* *rybíz*.

6. Jména odvozená od základů slovesných vyjadřují převážně výsledek nebo objekt děje označovaného motivujícím slovesem. Rovněž zde chybí přízvuk koncový. Charakteristický pro tuto skupinu je přízvuk před příponou. Jména s předponou *вы-* mají přízvuk na ní: *вымоина* *výmol*, *выбоина* *výmol*, *выпуклина*; ostatní jména, také většinou s předponami, mají přízvuk na slabice před příponou (nezávisle na přízvuku motivujícího slovesa): *извьлина* *zákrut*, *пробьина* *trhlina*, *развьялина* *zřícenina*, *рассёлина* *rozsedlina*, *впадина* *prohlubeň*, *вмятина* *promáčklina*, *задёрбина* *hrbolek*, *протьялина* *holé místo po roztálem sněhu*, *подпьялина* *spáleniště*, *ссадина* *odřenina*, *складчина* *vybírání (peněz) na něco, společná pokladna*, *трёщина* *trhlina*, *царапина* *škrábanec*, *рытвина* *výmol, jáma*. Přízvuk na příponě mají jen moršina *vráska*, *былина* a *трясына* *bahno, třasovisko*.

7. Ojediněle jsou příponou *-ин-* odvozena jména i od jiných slovních druhů, a to od zájmen: *всячина* *všechno možné*, *отсебятина* *vlastní výmysl*; od číslovek: *половина*; lokál. *четвертьина*; od příslovcí: *поперёчина* *příčný trám*, *напраслина* *promluva*, od předložky: *сквьяжина* *urt*. S výjimkou odvozenin od číslovek padá přízvuk ve všech těchto jménech na slabiku před příponou.

Přípona *-от/-ет-*

8. Podobně jako u jmen s *-ин-* je i u jmen s *-от/-ет-* zapotřebí vyčlenit slova, u nichž o příponu nejde.

8.1. Jsou to slova jako *охота*, *нога*, *рога*, *суббота*, *терракота* a n. j. Všechna mají přízvuk na *-о-* až na *грамма* (z řec. *grámmata*).

8.2. Některá jména byla odvozena příponou, ale v současném jazyce už je nezřetelná; jsou to slova *работа*, *забота*, *льгота* *úleva* s přízvukem na *-о-* a *сирота* s přízvukem koncovým, přecházejícím v plurálu na příponu.

8.3. Podobně i u jmen s *-ет-* v některých případech o příponu nejde, např. *примета*, *диета*, *аукета*, *конфета*. Většinou jsou tato slova cizího původu, všechna s přízvukem na *-é-*.

8.4. Jiná slova cizího původu sice příponou odvozena jsou, ale už v jazyce, z něhož byla přejata, tudíž z hlediska ruštiny jsou zase bez přípony: *газета*, *планета*, *комета*, *котлета*, *капета*, *кастаньета*, *эстафета*. I ona mají přízvuk na *-é-*.

8.5. Dnes nezřetelná je přípona u slov *тщета* *marnost*, *суета* *shon*, *клевета*. Vzhledem k tomu, že tato jména byla odvozena od základů adjektivních, mají přízvuk koncový (v pl. se jich neužívá). Srov. 8.6.

8.6. Výrazná je zase skupina jmen odvozených příponou od základu adjektivních a vyjadřujících vlastnosti (sr. 4.1). Všechna mají přízvuk koncový, přecházející v plurálu — tvořili se — na příponu: *долготá*, *широтá*, *быстротá*, *темнотá*, *красотá*, *частотá* *frekvence*, *чистотá*, *полнотá*, *теснотá*, *простотá*, *слепотá*, *глухотá*, *хромотá*, *немотá*; *нишетá* *chudoba*, *бída*.

Některá jména mají význam konkrétní: *беднотá* *chudina*, *кислотá* *kyseлина*, *мерзлотá* *věčně zmrzlá půda*. U tří jmen s konkrétním významem se přízvuk přesouvá na příponu: *пехотá*, *остротá* *vtip* (× *остротá* *ostrost*), *мокротá* *hlen* (× *мокротá* *vlkost*). U posledních dvou je přesun přízvuku činitelem významotvorným.

8.7. Několik jmen s příponou -от-/-ет- je odvozeno od sloves. Všechna vyjadřují fyzické stavy nebo fyziologické procesy. Na rozdíl od jmen odvozených od základů adjektivních mají tato slova přízvuk na příponě, slov. зевота *zívání*, икота *škytavka*, рвота *zvracení*, блевота, дремота, ломота *loupaní* (bolest); jen dvě slova vyjadřující hlasovou indispozici (a odvozená od sloves dicendi se stálým přízvukem na koncovec), mají přízvuk koncový, a то шипотá a хрипотá. Významem vzdálené konkrétním páхота *orná půda* má přízvuk na kořeni a неспис. маетá *trápení* na koncovec.

Procentuální zastoupení jednotlivých přízvukových typů mezi podstatnými jmény s příponou -ии-

Jména od základu	Přízvuk		
	na kořeni	na příponě	na koncovec
adjektivního	20	37	43
substantivního	43	57	—
slovesného	84	16	—
jiného	71	29	—

Procentuální zastoupení jednotlivých přízvukových typů mezi podstatnými jmény s příponou -ом-/-ем-

Jména od základu	Přízvuk		
	na kořeni	na příponě	na koncovec
adjektivního	—	13	87
substantivního	—	—	—
slovesného	10	60	30
jiného	—	—	—

LITERATURA

- BONDARKO, L. V.; VERBICKAJA, L. A.; ŠČERBAKOVA, L. P.: Ob opredelenii mesta udarenija v slove. IzvAN SSSR, OLJa, 1973, sv. 32, č. 2.
 Grammatika sovremennogo ruskogo literaturnogo jazyka. Moskva 1970.
 HOFMAN, A.: Ruský slovní přízvuk. Praha 1958.
 MRÁZEK, R.: Pravidla a mnemotechnika při osvojování ruského přízvuku. RJ, 16, 1965/66, s. 109—118.
 Russkaja grammatika, I. Moskva 1980.
 Russkaja grammatika, I. Praha 1979.
 Ruskij jazyk. Enciklopedija. Moskva 1979.
 STRAKOVÁ, V.: Ruský přízvuk v přehledech a komentáři. Praha 1978.

УДАРЕНИЕ СУЩЕСТВИТЕЛЬНЫХ С СУФФИКСОМ -ИН- И -ОТ-/-ЕТ-

Усвоение т. наз. прозодических элементов речи (словесного ударения, количества, интонации, ритмической стороны речи) принадлежит к самым затруднительным задачам в процессе изучения иностранного языка. Это касается, в особенности, языков, отличающихся сложными закономерностями в области акцентуации, как, напр., русского.

Важным средством, способствующим фиксации правильного ударения, является сознательное изучение этих закономерностей.

В настоящей статье автор обращает внимание на ударение существительных с суффиксами *-ин-* и *-от-/-ет-*, имеющих некоторые общие особенности. Место ударения этих существительных зависит, главным образом, от того, какая часть речи послужила основой для их образования. Можно также обнаружить некоторые интересные связи словесного ударения с семантикой описываемых существительных.